

85

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CRÎȘAN FĂGERAȘU

O IUBIRE
DIN ANUL 41.042

EDITATA
DE REVISTA
ȘTIINȚA
TEHNICĂ

★★★

CRIȘAN FĂGERAȘU

O IUBIRE DIN ANUL 41.042

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

85

Dragi cititori,

*Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv, critice
cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.*

*Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantas-
tice” a revistei „Știință și tehnică”, Casa Scintei, Piața
I. V. Stalin nr. 1, raionul I, V. Stalin, București.*

MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZĂ

MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE

Coperta-desen: D. IONESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

In anul 41041, în mijlocul omenirii împrăștiate pe nenumăratele planete, s-a ivit „Arca lui Noe”, o veche rachetă plecată de pe Pământ cu 30.000 de ani înainte. În acești 30.000 de ani oamenii au evoluat mult — între altele, ating o vîrstă de 400 de ani —, dar navigatorii rachetei, strănepoți ai acelor care porniseră de pe Pământ, n-au evoluat aproape de loc: din cauza vitezei cu care mergea racheta, pe bord n-au trecut decît vreo mie de ani.

Deosebirea dintre oamenii vechi — navigatorii — și cei ai anului 41041 e atît de mare, încît noii veniți, inferiori din punct de vedere psihic și fizic, nu se pot adapta. Lu, una dintre navigatoare, aflată la școală între copiii de 9 ani, primește știrea că un navigator — nu știe cine — s-a sinucis. Gîndindu-se la prietenul ei Pit, tînăra pornește în căutarea lui. E însoțită de Ols, administratorul Pămîntului, un tînăr bărbat de 232 de ani, care răspunde de îngrijirea navigatorilor. În acest timp un alt navigator — Tim, fost pilot al navei, — rătăcește de colo pînă colo, căutînd să-și pună capăt zilelor.

(Urmare din numărul trecut)

CAPITOLUL XIII

Nu găsea nici măcar un obiect ascuțit, o piatră măcar!

După cercetări, pătrunse în sfîrșit pe fereastra de sus a sediului unui mare centru chirurgical. Un curent de aer combinat cu un glisor îl transportă la un etaj inferior. Primul om pe care-l întîlni era un bătrîn — trebuie să fi fost trecut de 400 de ani — învăluit în raze de o blindă culoare albastră, îndărătul cărora sclipea în roșu-violet — lucru rar — o bărbuță. Razele erau deosebit de dense în jurul ochilor — se vedea că nu mai putuseră fi reeducați și că omul este miop.

— Te rog să-mi dai un bisturiu, spuse Tim, care nu putea găsi nici un alt fel de intrare în vorbă.

— Nu se mai găsesc de mult, zimbi chirurgul, care desigur că știa de existența acestui vechi obiect. Tăiem cu raze. Dar pentru ce-ți trebuie ?

— Nu-mi place să fiu întreat ca un copil de școală, răspunse Tim. Nu vorbea prea aspru, ca să nu-și trădeze agitația, dar spusese asta ca să-i dea bătrînului de înțeles că el, Tim, ca om incomplet, trebuie menajat, nu trebuie siciit cu întrebări de prisos. Planul reuși :

— Nu de aceea te-am întreat, se scuză bătrînul. Sint chirurg și eram curios.

— Doar s-au dat recomandări, s-a spus că ne incomodează curiozitatea voastră ! Abia peste un an-doi, cînd ne vom asimila mai bine, o să fim luați în fabrică de institutele voastre de cercetări ! Pînă atunci, aici, pe Pămînt, nu mi se pune nici o întrebare fără aprobarea lui Ols. Ai bisturiu sau n-ai ?

— E drept, răspunse pocăit celălalt. Scuză-mă, n-aș fi fost curios, dar din întimplare ai atins tocmai pasiunea vieții mele extra-profesionale. În prezent sint chirurg, dar în ceasurile libere colecționez chei — știu probabil ce înseamnă cheile, nu ? — și bisturie legate de istoria chirurgilor vechi. Ce fel de bisturie vrei : electric sau cum ?

— Tipul cel mai vechi, spuse Tim.

Bătrînul se uită în televizorul de la briu și strigă o dată, scurt :
— Io !

În clipa următoare, în televizor se ivi capul ciufulit al unui băiat de 5 ani, cel mai recent din cei peste 10.000 de urmași ai bătrînului. În 400 de ani, chirurgul avusese doar nouă copii, dar aceștia — între care cel mai mare avea 370 de ani, iar cel mai mic 34 — născuseră alții, așa incit bătrînul — care iubea viața de familie, dar a cărui memorie începuse să slăbească — avea nevoie de ajutorul calculatorului său ca să-și țină evidența întregii familii. Pe lo însă, — cel mai tînăr descendent, a 15-a generație după el — îl ținea bine minte, pentru că era strănepotul lui favorit : îi făcea plăcere să regăsească, după 15 generații, ceva din trăsăturile sale din tinerețe.

— Io, spuse bătrînul, mergi sub pămînt la colecția mea și adu bisturiul ăla de metal din veacul al XIX-lea.

Rămase cîteva clipe nemișcat, apoi strigă deodată :

— Nu, nu ăla, nu pune mina !... așa, ăla de colo...

După cîteva minute, o platformă zburătoare se fixă în dreptul ferestrei, și un băiețel călare pe o panteră pătrunse în cameră, purtînd într-o mînă lanterna specială cu care conducea reflexele animalului, iar în cealaltă bisturiul rîvnit.

După plecarea copilului, bătrînul privi spre Tim :

— Ți-l dau, dar numai cu o condiție, spuse el grav. E o piesă unică : să nu pleci cu el din institut. Cine știe cum îl mai rătăcești, și unde mai găsești altul veritabil ?

— Dacă asta-i singura condiție, îl încredință Tim solemn, fii sigur că o voi respecta !

Ieși iute din încăpere, se duse — ținând bisturiul ferit de priviri indiscrete — în subsol, unde se aflau corpurile neinsuflite pe care institutul le păstra pentru transplantări. Se întinse pe jos cu o satisfacție sălbatică, amestecată cu un sentiment ciudat de durere psihică și uimire, și își infipse dintr-o dată bisturiul în vinele minii. Le scotoci așa citeva clipe, pînă simți că încep să-l părăsească puterile. Atunci, într-un efort grăbit, își căută gîtteleul... și, după citeva clipe, avu mirarea să se audă horcăind și să se cufunde în moarte.

Cînd deschise din nou ochii, bătrînul stătea aplecat peste el și zimbea cam înrîgat.

— Ai murit, îi spuse chirurgul. Erai mort de-a binelea cînd ai fost găsit: am lucrat vreun sfert de oră la tine ca să-ți refac vinele, să-ți dau singe și să-ți repun inima în mișcare. A fost unul dintre cele mai interesante cazuri de înviere.

Tim asculta într-o stare de prostație deplină, pe care bătrînul o luă drept curiozitate:

— Da, da, spuse el, vin pe aici des cei care învață medicina, vin să se înjunghie, ca să studieze diferite fenomene, dar ne cer înainte să nu-i lăsăm în stare de moarte mai mult de 5-10 minute. D-ta ai stat mort vreo jumătate de oră, pentru că ai făcut asta fără supraveghere, fără să mă anunți.

Din privirile chirurgului, Tim simți că bătrînul e curios să știe de ce a procedat atît de ciudat omul de pe „Arcă“, de ce și-a făcut experiența de unul singur, de ce a uitat să-l înștiințeze pe el de experiență? Tim își dădu seama că bătrînul nici nu-și poate închipui că vizitatorul lui a vrut de fapt să se sinucidă.

— Și să-ți mai dau un sfat, urmă savantul. Nu e bine să te omori mai mult decît de 7-8 ori în viață. Altfel capeți o șubrezire a unui organ sau altul, nu pe loc, dar te resimți pe la vreo 300-350 de ani... pardon! Pe la 60-70 de ani voiam să zic.

Jenat de gafa făcută, ca să schimbe vorba, adăugă:

— Aici te afli la alt etaj, etajul cel mai de sus — un kilometru înălțime —, special adaptat cu instalații de reinviere. Ți-ai cules datele necesare?

— Le-am cules, spuse Tim furios, umilit, exasperat, și o porni în fugă spre fereastră. Din copilărie, de pe nava veșnic primejduită, avea o oroare cu totul aparte față de cădere, dar acum era atît de inebunit, încît nu-l mai speria nici asta. Ajunse pe marginea ferestrei, privi o clipă golul imens care se căsca dedesubt și sări cu capul în jos.

— Cînd mai ai timp, îi strigă bătrînul pe fereastră, treci pe la mine să mai stăm de vorbă...

Restul cuvintelor se pierdură în vijitiul teribil al căderii.

Puțin înainte de a ajunge jos, alunecarea în gol i se frînă treptat și Tim își aminti cu mirare și necaz că revolverul luminescent se descarcă automat, în funcție de viteza căderii și de distanța de

sol sau de orice obiect situat dedesubt. N-ar fi uitat asta, de nu l-ar fi innebunit episodul cu bisturiul.

— Și să-ți mai dau un sfat, spuse liniștit bătrînul, care o pornise după el și care acum cădea incetșor în fața lui. Cînd te arunci pe fereastră, nu e bine să te arunci cu capul în jos. Sigur, poziția ți se redresează automat la sol, dar în timpul căderii nu e sănătos, dă citeodată amețeli. Acum nu ai simțit nimic, dar dacă te arunci mereu așa, pe la... pe la 60-70 de ani o să te resimți.

— Mulțumesc, răspunse întunecat Tim. O să mă exersez. Nu știi prin apropiere vreo prăpastie?

— E reproducă o prăpastie aproape naturală în parcul muntos de alături...

Bătrînul îi dădu vorbăreț toate lămuririle, îl mustră în trecut că n-a avut grijă să șteargă bisturiul, ca să nu prindă rugină, știut fiind că unele metale vechi aveau obiceiul ăsta, apoi îl urmări din ochi cum se îndepărtează.

Lui Tim îi părea rău că totul trebuie să se întimple la o prăpastie. Iși va lăsa deoparte revolverul luminescent și, o dată cu acesta, costumul de raze, și va cădea — ce oribil! — ca o piatră neinsuflețită. N-avea nici măcar satisfacția că se va ști: oamenii ar fi putut să creadă că-i vorba de un simplu accident. S-ar fi lovit cu capul de un zid, dar îi lipsea curajul...

Apropiindu-se de parcul muntos, inima începu să-i bată cu putere. Un leu stătea în mijlocul unei cărări și-l privea țintă.

— Ești blînd, rise batjocoritor Tim, ești domestic, dar las' că inviez eu strămoșii din tine! Se uită după o piatră, dar nu găsea. Pînă la urmă rupse o cracă ascuțită la viri, o curăță și se rezezi brusc înspre leu. Acesta îl lăasă să înainteze și, aproape în ultima clipă, se feri cu o mișcare destul de leneșă. Tim se rezezi din nou, și pînă la urmă izbuti să-l atingă ușor, căci leul scoase un răget — dar era mai curînd un răget de mirare și de plăcere. Se vedea că socotea asta o invitație la joacă, neobișnuită din partea unui om matur. Ii fusese lene să se joace, dar acum craca aceea zburdalnică, sîlîndu-l să se ferească, îi pusese sîngele în mișcare.

Tim izbuti să-l lovească mai serios o singură dată, dar leul, scoțînd un răget în care durerea era amestecată cu admirația, prinse brusc craca în botul lui enorm și între labe, i-o smulse lui Tim și se așeză masiv pe ea cu partea posterioară, privindu-l pe Tim cu ochi rîzători, pendulîndu-și voios coada stufoasă.

Tim se apropie de el, își mușcă pielea palmei, să-i dea pe la nas mirosul de sînge, apoi, brusc, cu toată puterea, își rezezi pumnul ciolănos în botul leului. Simți cum oasele degetelor îi trosnesc sub izbitură, iar în clipa următoare leul, scoțînd un răget furios, îi rezezi o labă peste șold, nu înainte de a-și fi ascuns ghearele; Tim se prăbuși fără să leșine, în vreme ce leul o lua la fugă smiorcînd ciudat a necaz și dispreț.

După cîteva minute, cu șoldul încă amorțit, șchiopătînd, Tim ajungea la marginea prăpastiei rivnite. Se uită în jur, incredîndu-se

că nu-l vede nimeni, apoi, cu degetele încă tremurînde de la „Joaca“ lui cu leul, își scoase revolverul luminescent de la briu și deci în același timp costumul de raze, închizînd totodată curentul. Cînd văzu gaura imensă ce se căsca sub el, se răzgîndi: simțea că n-are puterea să facă un singur pas, pasul acela.

Nu mai era atît de înnebunit ca înainte, totuși era ferm hotărît. Ii era însă frică de pasul acela, de salt, și atunci — în lașitatea actului — alege și o cale de execuție mai lașă: ca un înotător care se teme să se arunce dintr-o dată în apă, se așeză jos, pe marginea „bazinului“, cu picioarele atîrnînd în vid, iar cu miinile se împinse ușor înainte.

Căzu, și după vreo zece metri, la un ieșind pe care-l făcea peretele prăpastiei, se ciocni violent de piatră și fu proiectat cu putere înainte, în golul prăpastiei. Mai avu timp să-și dea seama cum cade din ce în ce mai repede, cum îi vijiiie aerul la urechi, cum se rostogolește în gol și cum din cauza vitezei nu mai poate răsuffla. se asfixiază și își pierdu cunoștința încă în timpul căderii.

*
* *

Cînd se trezi, cădea mai departe și simțea o greutate ciudată în coșul pieptului, dar senzația de asfixiere dispăruse. Încercă febril să vadă solul de care se va izbi, și în clipa următoare scoase un țipăt de uimire: dedesubtul lui nu era nimic, era un gol infinit, de culoare albastru deschis.

Era un lucru de necrezut, și Tim, în confuzia lui, ajunsese să se întrebe dacă nu cumva planeta e găurită, golul pe care-l vede nefiînd decît cerul care se zărește prin antipod... cînd, o dată cu cuvîntul cer, își dă seama: cădea spre cer. Dar... dar asta înseamnă că mă înalț... dar atunci... unde e fundul prăpastiei?

Tim se răsuci în cursul căderii sau al înălțării — nu știa nici el bine ce e — și văzu că se îndepărtează de fundul prăpastiei... Asta înseamnă că de fapt mă înalț... mi s-a părut că sînt în cădere, din cauză că mă înalț cu picioarele în sus și cu capul în jos... asta înseamnă că...

Dar înainte de a-și termina gîndul, Tim își dă seama că înălțarea s-a încetînit, se oprește... și începu din nou să cadă spre fundul prăpastiei, cu capul în jos.

Cădea însă foarte încet și, ca navigator experimentat, își dădu seama deodată ce s-a întimplat. Dintr-o răsucire își modifică poziția căderii, potrivindu-și picioarele în jos, desfăcînd brațele și pregătindu-se pentru izbitura de pămînt.

Probabil că sărise așa, leșinat, multă vreme, poate și un sfert de oră, ca o minge extrem de ușoară, care, izbită cu putere năprasnică de pământ, se înalță în aer, cade de la sine iarăși și iar se înalță, micșorându-și de fiecare dată distanța de pământ. Senzațiile prin care trecea îi erau cunoscute de pe „Arca lui Noe”: Tim era convins că și-a pierdut greutatea.

Ajunând aproape de sol și iscodind atent terenul descoperi într-o clipă o dungă portocalie care se înalța la vreo 20 de metri deasupra fundului prăpastiei. În clipa următoare se izbi de pământ și își ținu ca o minge din nou spre înălțimi, dar ce văzuse îi era de ajuns: avea acum siguranța că aproape de fundul prăpastiei funcționează o instalație de degravificare. Probabil că un ochi electric înregistra orice cădere în prăpastie și declanșa automat instalația: corpul, căzind în dreptul torentului de raze degravificatoare, își pierde greutatea și, izbindu-se de pământ, în loc de a fi stîlcit, se înalță din nou în aer. Tim simțea totuși o oarecare greutate — a aerului din el, a alimentelor nedigerate sau poate un procent de greutate special lăsat, ca să poată fi supus legilor de gravitație cam atît cît este supus un fulg ceva mai mare.

Probabil că oamenii, știind că prin parcul muntos se joacă mulți copii, își luaseră toate măsurile de prevedere. Înălțindu-se răbdător în sus, Tim se gîndea că e totuși ciudată această lume în care un om, chiar dacă vrea, nu își poate sfîrși existența înainte de a-și termina misiunea trecerii lui prin viață. Dar care era misiunea lui, a lui Tim?

Incepu iar să coboare și, stringîndu-și picioarele sub el, cînd se izbi de pământ le destinsese cu toată puterea. Făcu un salt fantastic în sus, apropiindu-se de buza prăpastiei, căzu din nou în jos, de astă dată mai iute, se săltă din nou, și mai puternic, folosindu-și brațele ca niște aripi, înofînd în aer, fu prins de un vînticel ușor care trecea peste partea superioară a prăpastiei, dar nu izbuti totuși să atingă buza; în ultima clipă încercă să se prindă cu degetele de o ieșitură din peretele prăpastiei și, din cauză că n-avea greutate, izbuti; se propti cu picioarele de perete, își făcu din nou vînt, înălțindu-se mai sus de buza prăpastiei, și, vislînd din nou cu brațele și picioarele prin aer, izbuti să recadă, de astă dată nu pe fund, ci sus, pe pământ, în parcul muntos, la cîteva sute de metri de locul unde-și lăsase revolverul luminescent.

Imbrăcîndu-și la loc costumul de unde, respira adînc, încă îndurerat de oboseala morții prin bisturiu, de lovitura leului, de izbitura în ieșindul prăpastiei, cînd privirile îi fură atrase de un spectacol neobișnuit.

CAPITOLUL XIV

— Pit! strigă Lu, fugind din răspuțerj de la un capăt la altul al platformei zburătoare, Pit, Pit!

Intreaga suprafață a Pământului fusese controlată de pe rachete, metru cu metru. Un sfert de oră după primirea veștii despre sinucidere, Pit fusese reperat sub un pom, într-o insuliță a arhipelagului Phönix. Platforma care îi purta pe Ols și Lu coborî vijiind și se plesni de oglinda albastră a Pacificului, ridicind în jur stropi cristalini. Pit însă dispăruse: la vederea platformei, auzind strigătele lui Lu, sărise în ocean, lăsind apele să se închidă deasupra capului său.

— Nu fi îngrijorată, spuse Ols, s-a dus să vadă subteranele oceanului. A mai fost el o dată acolo, știe că nu se poate ineca.

Deschise capacul plastic al platformei, luă mina lui Lu și se aruncă în apă împreună cu fata. Un curent îi purtă iute pe la suprafața apei pînă în punctul unde dispăruse Pit, de unde un vârtej îi supse înăuntru.

Costumul de raze se închisese la culoare și se lăfise: aveau acum în jurul corpului o mare cantitate de aer. Coborau iute, auzind gîlgiitul apelor furioase și, după străbaterea citorva mii de metri, ajunseră în dreptul unui triunghi metalic, roșu, care strălucea pe fundul oceanului. Erau înconjurați de vile pitorești și de o vegetație luxuriantă, iar Lu, oricît de îngrijorată se simțea, nu-și putu stăpîni o exclamație admirativă. Fu pătrunsă deodată de o durere ascuțită în mușchi — dar numai o clipă — și în secunda următoare văzu că stăteau pe triunghiul metalic și că apa se retrăsese de deasupra capului lor.

Un cerc mic se deschise în centrul triunghiului: Ols cu Lu, strecurindu-se pe acolo, începură să alunece pe un glisor care cobora spre centrul Pământului. Se auzea un zumzet înăbușit. Pătrunseră într-o galerie luminoasă; ridicindu-și privirile, Lu văzu uimită că deasupra capului ei se afla cerul — un cer fără nori, pe care strălucea Soarele.

— Artificial, o lămuri Ols. Așa e și în subteranele celorlalte planete. Oamenii s-au obișnuit cu cerul — absența lui provoacă urmări psihice neplăcute.

— Pit! strigă deodată Lu.

Il văzuse în fața unei uriașe lentile concave, pe care străluceau lumini ciudate.

— Nu striga atît de dramatic! o mustră Ols. Nu vezi că se uită la clocotul energiilor subpămîntene?

Iși dete seama că fata nu-l ascultă, și o împinse ușor înainte:

— Vorbește-i!... Eu vă las singuri.

Se inapoie pe același drum, în vreme ce Lu înainta încet spre prietenul ei. Deși strigat de mai multe ori, Pit nu se întorsese; se făcea că nu aude. Lu îi puse mâna pe umăr, și tânărul se răsuci, zimbînd trist:

— Fii liniștită, spuse el. Știu... E vorba de sinucidere... chiar adineaurea am auzit ceva despre Tim. Îmi pare rău de Tim, dar nu-l voi urma.

Lu schiță o mișcare, dar Pit o respinse rece:

— Nu-i nevoie, nu-i momentul de îmbrățișări. Să vorbim serios. Lu, eu nu mai pot trăi cu tine: te iubesc prea mult.

Fata înțelese imediat, însă, dintr-o cauză care-i scăpă ei însăși, întrebă iute:

— Cum adică? Îi apucă de umeri și-l smuci cu fața la ea: vorbește, ești dator să-mi spui totul limpede. Mă iubești prea mult — și de aceea nu mai vrei să ai de-a face cu mine?

— Cred că m-ai înțeles, încuviință el pe același ton uscat, ferindu-se s-o privească. Știi, cînd iubești un om alîta, încît nu mai ai nimic altceva pe lumea asta, înseamnă că nu ești vrednic de el.

Îi înlătură delicat și rece miinile de pe umeri. Acum, înalt în comparație cu fata, blond, cu reflexele arămii ale energiilor subpămîntene strălucindu-i în păr, mergea cu pași rari, alături de glisor, vorbind parcă de unul singur, fără să se mai încredințeze dacă Lu vine după el sau nu:

— În vechime, cel puțin în cărțile rămase de atunci, dacă nu și în realitate, iubirea putea umple în întregime o viață de om. Era strîmță viața omului, era slabă puterea lui, era mic orizontul existenței lui în societate, erau puține bucuriile lui, și iubirea putea uneori să-i umple viața întreagă. Pentru noi însă, azi, dacă nu te mai leagă de lume nimic altceva decît iubirea, înseamnă că ești un infirm.

Lu îl urmărea cu pași mai mici și mai repezi, încercînd să-i surprindă privirile. El, necăjit, își trecu mâna prin părul des și se opri pe neașteptate, uitîndu-se parcă minios în adîncul ochilor ei:

— Refuz ca tu să fii singura legătură care mă atașează de viața asta. Ar însemna să te iubesc ca un infirm. Vreau să fiu puternic, dar atît de puternic, încît să-i pot ajuta chiar și pe monștrii veacului ăsta, pe tipii anului 41.042. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta!

— Bine, dar iubirea pentru un om nu te împiedică să fii legat de Omenire. Dimpotrivă. Dacă dragostea mea...

— Lasă-mă-n pace cu dragostea ta! o întrerupse el aspru, reluîndu-și drumul. Îți mulțumesc pentru nedibăcia ta, pentru felul în care nu știi să minți. Cît timp ai încercat să mă convingi că-s mai puternic decît sînt, abia m-am făcut mai slab și m-am înrăit. Cînd

însă — aici vocea i se cobori — am simțit că minți, eă dragostea ta pentru mine a scăzut, că mă săruși din solidaritate omenească și nu din iubire, abia atunci am învățat să mă văd așa cum sînt, cu țarul la care visez, cu nostalgia după o rachetă care nu-și mai are rostul, cu...

Fata încercă să spună ceva, dar Pit conchise iute:

— Nu, Lu, n-am nevoie de dragostea ta. Cel puțin așa cum sînt acuma, nu o vreau deocamdată. Față de un om slab, dragostea nu poate niciodată să fie sinceră pînă la capăt. Iar procentul de milă din dragostea ta mă slăbește, îmi otrăvește singele, mă revoltă. Plec. De Pămînt mă leagă citeva amintiri neplăcute. Vreau să fiu un om al Omenirii planetare. Calea pe care a ales-o Tim nu e pentru mine. Mă duc pe altă planetă. Voi găsi eu ceva de făcut — chiar numai după patru-cinci ani de învățură.

— Și după aceea, după aceea o să te reîntorci la mine?

— Nu cred, dar.. vom vedea.

Și o sărută ușor, voit rece.

Ca să curme convorbirea, se înfipse iute, prin triumful metafic, îndărăt, în apele oceanului; după citeva clipe fișni cu Lu la suprafață, în dreptul platformei zburătoare pe care-i aștepta, învărtindu-se pe o bară metalică, Ols.

CAPITOLUL XV

Un grilaj de metal galben strălucitor, un soi de cușcă fără podea, aluneca singură prin aer. Oricît era Tim de obișnuit cu neobișnuitele spectacole ale anului 41.042. ciudata cușcă plutitoare în jurul căreia nu se vedea nici un om nu putea să nu-l mire.

Abia revenise din prăpastie și își puse la loc revolverul și costumul de unde, că imediat cușca porni să se balanseze deasupra lui. Tim începu să fugă șchiopătînd, dar cușca se năpusti peste el și îl înconjură din toate părțile cu grilajul ei strălucitor.

Ca la o comandă, din tufişurile înconjurătoare se iviră cîțiva lei, printre care unul cu botul învăluit de raze strălucind în toate culorile. Tim îl recunoscu pe fostul său „adversar“: probabil că îi pricinuisse o rană la bot și că razele multicolore închipuiau un bandaj pus de mîna omului. Leii, la început cam stînjeniți, apoi mai îndrăzneți, se apropiară de cușcă și începură să-i dea tircoale. Nu păreau prea furioși; răgetele lor ușoare îi sugerau lui Tim mai curînd uimirea.

— Ei, îți place? răsună lingă el o voce cunoscută. Tim se uită în jur și nu văzu pe nimeni. Totuși, vocea se auzise de la cîțiva pași.

Era atît de zăpăcit, încît se întrebă dacă nu cumva o fi vorbit... vreun leu.

— Te întreb: îți place? răsună din nou, severă și ironică, vocea aceea cunoscută.

— Cine ești tu? strigă Tim.

În spațiul dintre două bare ale grilajului, aerul se coloră formînd un ecran; în fața negriciosului navigator se vedea acum, mare cit un lat de palmă, chipul masiv și inteligent al lui Ols.

— Îți place? întrebă iarăși imaginea lui Ols. Sint răspunzător de administrarea Pămîntului și m-am văzut nevoit să te pun în cușcă: trebuie să apăr animalele de tine. Și pe tine trebuie să te apăr de tine.

— E o glumă ieftină și nedemnă! scriși Tim.

— E o tragedie, răspunse Ols, și deodată fața i se făcu gravă. E o tragedie ca după atîtea mii de ani să readuceți în epoca noastră obiceiul ăsta barbar. Omenirea socotește că cele petrecute constituie o tragedie.

— A reușit cineva...

— Nu, n-a „reușit“! îl întrerupse Ols. Nu „reușita“ ne-a intrisat, ci încercarea. E o rușine!

— Dați-mi drumul! strigă enervat Tim. Mă ții în cușcă și îmi faci morală!

— Te ținem cu forța, spuse Ols apăsător, și asta iarăși e o rușine. Dar v-am răsfiățat prea mult: Omenirea m-a imputernicit să schimb metoda. Voi fi necruțător! N-o să mai fiți tratați ca niște copii, ci sever, ca să vă dați seama că sînteți oameni, da, oameni cu o viață mai scurtă, cu somn, cu învățătură mai pușină, dar oameni, solidari cu noi, obligați să ne ajutați!

În tot acest timp, Tim nu încetase să zgîlție barele cuștii, spre marea mirare a leilor, care-și înclinau capul privindu-l intrigați. La urmă, se așeză jos, își luă capul în mîini și întrebă supărat și ironic:

— Pot să știu ce soartă mi-aj rezervat?

— Vei lucra la uzina centrală de microbi, spuse rar Ols. Vei fi unul dintre principalii noștri furnizori de microbi.

— Da' ce sînt eu, întrebă revoltat Tim, cobai? Cu ce drept dispuneți de libertatea mea și de microbii mei? Dați-ne „Arca“ îndărăt și vom pleca imediat în vid, oriunde, numai să scăpăm de voi.

Ols începu să ridă:

— N-ai cu cine să pleci. Nu sînteți decît 15 în situația asta. Restul oamenilor de pe navă prezintă încredere — sînt oameni care vor dori întotdeauna să rămînă cu noi. Uită-te chiar la prietenii tăi cei mai buni: Lu învață mai departe, iar Pit vrea să plece pe altă planetă, cu o muncă specială.

— Treaba lor! Pe mine lăsați-mă liber.

— Te lăsăm imediat, spuse Ols, dar mai întâi vreau să aflu câteva lucruri. A fi liber nu înseamnă să însingerezi botul leilor, să sari la bătaie împotriva oamenilor sau să ne lași cadou cadavrul tău de sinucigaș. Te avertizez că orice-ai face vei rămâne în viață.

Tim își astupă urechile, să nu mai audă, și leii o rupseră la fugă, atît de tare începu să răsune atunci vocea din grilaj.

— Ascultă-mă, Tim! striga vocea lui Ols. Oamenii, după atitea dezinfectante și după hrana sintetică, și-au pierdut o dată cu somnul și flora microbiană. Nu mai există decît microbii titani, numiți așa pentru că rezistă la orice — numai că nu pot pătrunde prin invelișul nostru de raze. Dar aceștia sînt microbi dăunători; microbii necesari însă, care ajută digestia, au dispărut și sîntem nevoiți să creăm uzine gigantice de microbi pentru noi și copiii noștri. Fabricarea mîncării frumoase, gustoase, hrănitoare, o reușim; dar microbii ne dau de furcă, pentru că nu pot fi creați pe cale sintetică. Chimicalele nu le țin îndeajuns locul. Nici în organism de la sine microbi nu se mai pot înmulți, căci degrațările îiucid. Trebuie să-i creăm în uzine-seră, în crescătorii uriașe. Dar ritmul lor de înmulțire e prea încet: problema nu va fi rezolvată definitiv decît atunci cînd vom izbuti să-i fabricăm. Ți dai seama ce înseamnă asta?

— E clar, spuse Tim, plictisit: înseamnă crearea artificială a unor ființe. Vechiul vis al omenirii: viața zămislită în laborator, pe cale artificială, de mîna omului. Mă mir că n-ați făcut-o pînă acum.

— Sîntem pe aproape, spuse Ols. Am fabricat viruși și citeva sute de tipuri albuminoide, dar microbii au o structură mai complicată. Dă-ți seama, Tim, e primul pas spre crearea unor plante și animale obținute în laborator, după nevoile noastre. Pînă și drumul pustiu dintre planete vrem să-l populăm cu o faună și floră, noi, degravificate: închipuie-ți că zbori într-un ocean de vid pe care plutesc flori de kilometri lungime și balene degravificate care se hrănesc de-a dreptul cu lumină, fără să aibă nevoie de hrană și oxigen. Asta ți-o spun numai așa, ca pe-un fleac estetic, pitoresc. Dar cel mai important lucru e acesta: crearea artificială a vieții e calea spre cucerirea unor zone încă ascunse ale sistemului nostru nervos. Gîndește-te, Tim, s-ar putea ca tu însuși să crezi principiul, să descoperi elementul care să permită înlocuirea treptată a propriilor tale celule.

— E frumos, mormăi Tim, cine știe ce rasă de superoameni o să mai creați, care o să vă dea peste cap și o să vă arate ei o nemurire cum nici n-ați visat încă, o să vă sfișie de vii.

— Nu crezi nici tu în ceea ce spui, remarcă imaginea televizată a lui Ols. Increderea ta în puterile oamenilor e mai mare decît vrei s-o arăți.

— O fi, mormăi Tim, dar rolul ăsta de cobai furnizor de microbi intestinali nu-mi place de loc. Nu-mi place și pace!

O rachetă cobori deasupra parcului muntos și se opri în dreptul cuștii, la câteva zeci de metri înălțime; ușa se deschise și Ols sări jos, lăsând să-i scapere revolverul luminescent.

— Nu-ți place și pace! il îngină Ols trebăluind ceva la cadranul revolverului său. În clipa următoare, cușca se înalță în aer și dispăru la orizont, lăsându-l pe Tim liber. Ols se apropie de el și îi dete un pumn, prietenește:

— Da, nu-ți place, il îngină el iarăși, dar de cînd s-au învățat oamenii de pe „Arcă“ să facă numai ce le place lor? Din microbii tăi prețioși vor putea trăi mii și apoi milioane și miliarde de oameni. Asta nu contează? Se vor ivi poate căi noi în știință. Asta nu înseamnă nimic?

— Înțeleg, zise Tim, dar rolul meu e prea pasiv, sint un cobai. Dacă înțeleg bine, microbii pe care-i port în pintece sint mai importanți decît creierul meu.

— Greșești iar, îi spuse Ols și îl luă de braț, începînd să se plimbe cu el. Zici cobai? Dar n-ai auzit de vechii oameni de știință care făceau experiențe asupra lor înșiși? Erau cobai? Erau și asta, da! Inșă niște cobai viteji, conștienți, admirabili...

— ...Și activi! il completă Tim, încercînd să-și scoată brațul din strinsoare.

— Și activi, admise Ols fără să-i dea drumul. Fi și tu activ: în privința asta noi n-avem ce-ți face, asta depinde de căpățina ta. Ce, dac-ai fi zăcut sub formă de cadavru în subsolul chirurgului Sav, ai fi fost mai activ? Și pentru că veni vorba: bătrînul a fost intrigat de purtarea ta, a răscolit vreo 14 minute toate fișierele electronice ale moravurilor din vechime ca să poată ghici pricina din care te-ai omorit fără să-l anunți și să înțeleagă de ce eraj atît de enervat cînd te-aj aruncat pe fereastră. Abia după 14 minute a înțîlnit noțiunea de sinucidere, care i-a explicat totul. I-a părut rău, era sigur că în 14 minute probabil ai reușit să-ți iei viața. A dat totuși alarma, dar nu mai știa unde te afli. Iși amintea că ți-a dat îndrumări spre un loc oarecare, dar nu mai știa care. Asta pentru că-i bătrîn și uituc, dar mai ales pentru că ai fost atît de nervos, încît i-ai transmis și lui nervii. Acum e bolnav din pricina ta. Ar fi bine să nu mai uiți asta: sintem puternici la inteligență, sentimente și mușchi, dar slabi cînd e cineva nervos cu noi. Suferința psihică a omului ne zguduie. Sintem mai puternici decît tine, dar pe altă latură avem nevoie de ajutorul tău. Adineauri, în cușcă, răgeai ca o fiară de pe vremuri. De aceea m-am ferit să-ți vorbesc altfel decît prin televiziune; era periculos pentru psihicul meu. Acum înșă am

venit la tine, am riscat: ce zici? Mă iei sub protecția ta, sau să zbor îndărăt în rachetă și să-ți zvirl iarăși cușca aia, special inventată pentru tine?

Tim rise stinjenit, fără să răspundă.

CAPITOLUL XVI

Planeta Institutului de Cercetare a Vitezei Gindirii, de care se apropia Pit, era o planetă relativ mică și, în afară de soarele în jurul căruia gravita, mai avea un soare, probabil artificial, mult mai mic, care se rotea în jurul ei.

Mai întâi avu senzația că nava stă pe loc și că planeta se rotește sub picioarele sale — dar cu cât nava se apropia, cu atât Pit își dădea seama mai limpede de marea viteză cu care înainta. Nava frină și Pit observă că zboară peste o împărăție a metalului și a tuburilor sticloase. Pilotul, Mils, un om de vreo 200 de ani, cu pielea din jurul ochilor brăzdată de riduri și cu pleoapele tremurătoare din pricina unor ticuri pe care neglijase să le vindece, încetini mersul navei și apoi o lăsă să plutească la vreo mie de metri înălțime, pentru ca Pit să vadă mai bine ce se petrece pe solul planetei.

La început, flăcăul nu pricepu mare lucru, apoi prinse să deslușească amănuntele. O masă imensă de fier și de materie sticloasă aluneca pe un covor — un covor atât de lat, încât dispărea la orizont —, apoi, cu covor cu tot, masa aceea imensă se cufunda sub sol, pentru a reapărea după cîțiva kilometri, dar sub formă de mașini gata fabricate. Se auzeau țiriituri, semnale scurte, se aprindeau și se stingeau lumini și totul evoca un delir al mașinilor, care — fără să se vadă țipenie de om în jur — păreau a-și face de cap.

— Institutul nostru e poreclit „împărăția mașinilor”, spuse cli-pind iute din ochi însoțitorul lui Pit. Aici e secția nașteri. Un grup de 2.500 de mașini înregistrează problemele ivite și necesitățile de noi recruți, iar apoi transmit ordinul încoace, „mașinilor-femelă”. Acestea înghițind materie primă, creează mașini noi, după chipul și asemănarea lor.

— Atunci care e folosul? întrebă Pit. Dacă mașinile noi sînt la fel cu mamele lor, înseamnă că funcțiile lor nu-s specializate.

— Ei, strămoșule, rise Mils, se vede că habar n-ai ce se petrece pe lumea asta.

Lui Pit îi plăcea felul ironic în care-l trata însoțitorul său. Perioada de „menajare”, care-l umilise, aparținea de trecut: acum Pit era egal cu ei și cu cât îl ironizau mai tare, cu atât se simțea mai bine, știind că nimeni nu-l cocoloșește și nu-l consideră infirm.

— Prezentați-mi lista de nevoi: cit metal, cită materie plastică și cită energie!

Vorbise în fața unei gigantice table de comandă, lată de vreun kilometru, care părea să ascundă la spate o adevărată pădure de mașini. Se auzi un soi de muget din adâncuri, și deodată o voce metalică — reprezentând mașinile — începu să răcnească un număr mare de cifre și materiale, în vreme ce o fantă lăsa să treacă o listă tipărită: cererile mașinilor.

— Le facem să vorbească, pentru că e mai comod în relațiile cu ele, îi spuse Mils lui Pit. Luă hirtia și, clipind des, începu s-o cerceteze. La urmă scoase un fluierat: Măi, mașinilor, voi v-ați pus în minte să ne sărăciți! De unde să scoatem atita metal? Uitați că tot surori de-ale voastre trebuie să fabrice metalul? Ce vă înmulțiți atit? Nu vă e rușine de vizitatorul vostru?

Se vede că mașinile nu înțelegeau astfel de argumente, căci vocea metalică nu răspunse nimic. Mils vorbi rar și deslușit:

— E prea mult. Nu se poate.

Din nou se auzi mugetul adinc, apoi izbucni vocea:

— Am redus. Programul o cerea. Iată altă cerere. Minimă! și din nou o foaie țîșni prin fantă.

Mils citi iarăși și începu să se enerveze; ticul i se accentuă; se vede că, spre deosebire de ceilalți oameni, nu știa să-și păstreze igiena psihică, căci nu făcu nici un fel de gimnastică de calmare. Tremurind des din pleoape, începu să strige pe o voce subțiată de supărare:

— Se suspendă părțile B, C și T ale programului! Nu putem cheltui atita.

Mașinile se înțepeniră, se înstăpini o liniște adincă și abia în acel moment Pit își dete seama că pină atunci se auzise mereu un zumzet.

— Nu te speria, spuse Mils, m-am grăbit, și în loc să suspend partea D a programului am greșit, suspendând partea C, și mașinile s-au oprit, așa cum fac întotdeauna cînd le dai o problemă greșită.

— Parcă ar fi oameni, rise Pit.

— Fleacuri! Este vorba de simple înregistrări matematice: mașinile, ca să-și termine un număr de calcule, iau în considerație mai multe variante decît un întreg colectiv de matematicieni, pe ani de zile, așa după cum o excavare cu ajutorul undelor își poate deplasa de mii de ori mai mult pămînt decît mina omului care o comandă. Mașina-calculator e unealta creierului nostru, organul și prelungirea lui, așa că e normal să semene în unele privințe cu noi, mai ales atunci cînd, pentru comoditate, le inzestram cu voce.

Spunînd acestea, Mils se întoarse la un televizor aflat îndărătul său și începu să urlă:

— 2.000.000 de oameni să investigheze prin sondaje aproximative care socotelii din program s-ar putea să fie necesare și care nu.

Apucă apoi brațul lui Pit, săriră amândoi pe platforma zburătoare, care porni deasupra mării de mașini incremenite.

— Uite și inima institutului nostru! — spuse Mils.

Era atit de nerăbdător să ajungă acolo, incit — deși platforma îl purta foarte iute — se aruncă jos de la vreo 8.000 m înălțime. Pit îl urmă cu răsufierea tăiată. În apropierea solului, un curent puternic — erau degravificații numai în parte, atit cît să se simtă normal pe planeta de aproape două ori mai ușoară decit Pămîntul — îi transportă în fața unui bloc imens, după unele aparențe: o clădire. În afara bolșii transparente, blocul, mare cam cît vechea „Arcă a lui Noe“ — vreo 15 km lungime — părea construit dintr-un material dur, opac; era de culoare neagră și nu avea nici un fel de ferestre.

Mils respiră adinc și — el, care vorbea atit de negrandilocvent, atit de puțin patetic! — adoptă o poziție solemnă, cu un picior înainte. Stînd în această poziție caraghioasă, spuse pe un ton umflat și teatral:

— Sesam, deschide-te!

Apucă apoi mina lui Pit și îl trase îndărăt, în vreme ce un întreg zid al imensei clădiri negre se dădea în jos.

— Să nu te mire tonul oratoric pe care am vorbit, spuse Mils, trăgîndu-l pe Pit după el în clădire. Transmiterea comenzilor prin cuvinte articulate e un lucru relativ prea simplu! Ca să urmărim mai îndeaproape inflexiunile gîndirii, am făcut un dispozitiv care nu se deschide decit cînd îi vorbești puternic, cu nădejde, ca în basmul despre Sesam. Numai că nu prea am talent la treaba asta și mi s-a întîmplat uneori să răgușesc tot vorbind afurisitului ăsta de perete.

Mergeau printre oameni care răcneau sau șopteau duios adresîndu-se unor mașinării pitice așezate în fața lor.

— E calea cea mai primitivă, comentă Mils, și nu cred să dea roade: de la sunete tari, răcnite, și de la vorbe articulate complet, mașina e deprinsă să asculte treptat de comenzi rostite pe jumătate sau șoptite, ca o tranziție de la exprimarea sonoră a gîndului la gîndirea fără sunet. Degeaba însă: cînd dispăre sunetul, comanda nu se mai transmite:

— E normal, observă Pit.

— Totul pe lume e normal, pînă ce știința descoperă excepția, răspunse Mils supărat, clipind iute din ochi. N-avem nici o încredere în vechile scrieri despre fenomenele telepatice la fahirii indieni și despre alte fenomene asemănătoare. Unde ale creierului există însă, asta e sigur, poftim, uită-te și tu!

Îl tiri pe Pit pînă în dreptul unei mașini transparente, îi vîri

capul într-un fel de cască și îi arată un ecran pe care începuseră să tremure, ca niște panglici luate de vânt, linii roșii, verzi, galbene.

— Poftim, astea-s gândurile tale reflectate electronic: descifrează-le dacă poți! Vezi, intensitatea se cunoaște imediat.

Li prinse miinile în niște curele și îi trase brusc o palmă puter-nică. Pit văzu stele verzi, se zbătu furios ca să lovească îndărăt, dar Mils parcă nici nu observase.

— Uite, Pit, ești furios, vezi cum se agită liniile alea? E clar că ai o furie de toată frumusețea. Intensitatea, adică, se cunoaște, dar conținutul gândurilor?

Liniile își liniștiră jocul, Mils îl dezlegă distrat și îl luă de braț, continuându-și drumul de-a lungul mării galerii:

— Se reflectă calitatea gândirii în cantitatea curentului electronic? Sau în alte curenți? Avem zeci de mii de date, dar secundare. Vezi, asta-i: creierul e prea fluid, prea schimbăcios, de la creier la creier nu putem face legătura fără cuvinte. Mă rog, un băiat frumos ca tine poate să facă legătura de la creier la creier și fără cuvinte: te uiți adinc în ochii unei femei, îți boldești o dată ochisorii albaștri și gata — legătura s-a făcut! Dar asta-i o legătură de sentiment, asta-i puțin, e un fleac: eu vreau să-i transmiți o ecuație matematică și nu gândul că, aidoma strămoșilor tăi pitecantropi, ai vrea s-o muști de ceafă.

— Urît limbaj! Mi se pare că ești misogin, rise Pit, cam inciudat.

— Nu sint misogin, sint savant. N-am nimic contra aspectului tău de amarez, dar mă supăr cind legătura de la creier la creier se face prin vorbe sau prin priviri, adică prin simțul văzului sau pe orice altă cale în care gândirea se transmite printr-un vehicul obișnuit.

— Idealism! spuse Pit: vrei gândirea fără materia care gindește.

— Ei, și tu, deșteptule! Oamenii din vechime n-au putut folosi destul de bine energia atomică atîta vreme cît trebuiau s-o transmită printr-un intermediar — apă încălzită, aburi sau mai știu eu ce; avioanele n-au fost avioane atîta vreme cît motorul lor se folosea de intermediul elicei. Dar cînd energia atomică a acționat direct asupra mașinilor, cînd motorul de avion a acționat direct, fără elice, prin reacție... mă-nțelegi, eu vreau gândire comunicată fără intermediar, fără elice, ci direct, gândire cu reacție, comunicată de zece ori mai iute. Zici că dispăre materia? Fleacuri! Dar ce: la avioanele cu reacție a dispărut motorul? Dispăre doar mijlocitorul numit sunet, dispăre „elicea“ articulării sonore a vorbelor. Legătura de la creier la creier se face tot pe cale materială, dar pe o cale specifică materiei cenușii: undele cerebrale.

Pit sări speriat la o parte: în spatele lui răcnise cineva. Cînd

se întoarce văzu un om tânăr care vorbea în fața unui dispozitiv acustic conectat la o ușă cu arc :

— Sint gras ! urla omul, și ușa se deschidea larg ; sint slab ! — și ușa abia se întredeschidea ; e curent ! — și ușa se închidea iute.

Mils nu se oprise, și Pit fugi câțiva pași ca să-l ajungă din urmă.

— Spui că vrei să găsești legătura de la creier la creier, și toată ziua oamenii ăștia țipă la mașini. De ce atîta mecanicism : într-o parte calcule enorme, în alta jucării de-astea naive, de ce ?

Mils începu să ridă :

— Păi nu-ți spuneam : creierul e prea fluid, e prea schimbăcios și prea complicat. Să pornești de la creier ar însemna să pornești de la un întreg univers. Trebuie aici mai întii sensibilitatea precis delimitată și indiferența unei mașini. În clipa cînd omul doar va gândi : „Sesam, deschide-te !“, și mașina îl va asculta, ei, bine, atunci problema comunicării de la creier la creier va fi mult mai ușor de rezolvat.

Îl izbi pe Pit peste umăr, cu toată puterea, și încheie filozofic :

— Un singur cuvînt nerostit ! De-am putea face mașina să asculte de-un singur cuvînt nerostit, lumea ar fi a noastră ! Calea va fi deschisă spre momentul suprem : să gîndești ceva, iar mașinile să și execute. Cugetul omenesc va descoperi o nouă taină, un mijloc de a acționa și mai puternic decît pînă atunci asupra naturii. 7.000.000 de porți care apără tot felul de taine ale legilor naturii, 7.000.000 de porți se vor deschide vîjiind în fața curiozității noastre ! Formidabil ! Vom smulge o parte din veșnicie și vom realiza aproape tot ce visăm, afară, desigur, de toate dorințele năstrușnice care le vor trăsni prin cap unor zăpăciți ce-or să vină după noi !

Pit începu să ridă, cucerit de dragostea pentru oameni și pentru știință care licărea sub cuvintele slobode ale agitatului său însoțitor. Îl întrebă :

— Nu e periculos ? Dacă gîndul va fi urmat imediat de faptă, nu se va speria creierul de propriile sale gînduri ?

Mils se opri brusc, se răsuci înspre el și îi puse mînile pe umeri :

— Am încredere în creierul omului... Aș putea să-ți spun că prin undele cerebrale vom cuceri calea spre somn, spre calm, spre deplină stăpînire de sine, că, o dată cu formidabila putere a creierului, va crește și răspunderea lui... Dar principalul este asta : am încredere în creierul omului, chiar și în creierul tău zănat !

Îi dete un ghiont și tremură iute din pleoape ; frecvența mare a ticului arăta că e emoționat :

— Sintem niște nebuni, spuse el. Eu, ca savant de tip ceva mai vechi, trebuie să am ceva de nebun în mine. Băiete, am nevoie de

materia de sub țeasta ta — și îl bătu ușor cu pumnul în frunte. Materia ta cerebrală e de calitate veche, e dormită, undele tale de intensitate dansează strașnic, ești soi de pe vremuri — de-acum 30.000 de ani. Poate că îndărătul frunții tale presărate cu cirlionți blonzi, de amarez ratat, se va deschide nu o inimă de femeie, ci ceva mult mai minunat.

Începu să ridă amuzat de propriul său gând și reluă :

— În fața materiei cerebrale de sub cirlionții tăi blonzi se va deschide nu o inimă de femeie — fleac ! —, ci primul zăvor adevărat din lume.

Se depărtă cu un pas de Pit, să vadă efectul cuvintelor sale, apoi îi luă capul în miini și i-l coborî puțin — era nițel mai scund decît Pit, deși statura acestuia părea destul de modestă în fața oamenilor din anul 41.042 —, își puse gura în dreptul urechii tinărului și-i șopti :

— Primul zăvor acționat nu de deget, nu de cuvinte, ci prin forța gândirii. Dispozitivul e pregătit: nu lipsește decît capul tău b'ond.

Îi mai dădu o lovitură în spate și spuse :

— Ești tinăr, visezi iubire, dar ascultă aici la mine: dacă tu vei fi primul deschizător de zăvoare, aproape două trilioane de femei se vor da în vînt după buclișoarele tale.

Pit ar fi vrut să protesteze, să spună că dorește în primul rînd să cucerească culmile științei, că nu-i un „amarez“, dar savantul nu-i dădu timp: chicotind și clipind mereu din ochi, îl tirî iute într-o sală complet albastră, pustie, în mijlocul căreia se găsea cel mai ciudat instrument pe care Pit îl văzuse vreodată.

CAPITOLUL XVII

Nu vom descrie această mașină, căci am avea nevoie de cîteva zeci de pagini: e destul să spunem că uriași rezonatori acustici, creiere electronice de mărimea unui elefant se înșirau intercalate cu tot felul de cadrane; la mijlocul giganticului aparat se afla un cerc mare de sticlă, iar în spatele cercului se vedea o ușă simplă, prevăzută cu un zăvor rudimentar ca pe vremuri, de care atirna un fir electric.

— Ascultă, nu cumva te-ai lăudat? se adresă Mils lui Pit. Pericolul e mortal — te-am avertizat. Ești gata să te joci cu moartea?

— Am spus-o o dată și nu mai repet.

— Dar frică ți-e? Nu, nu! Nu-mi răspunde încă. Mai întii vreau să știi că frica ta mi-e la fel de necesară ca și inteligența.

Piț rise, biruit:

— Recunosc: mi-e și frică.

— Perfect! Dă-mi voie!

Cu un gest rapid, Mils, îi luă revolverul luminescent și-l dezbracă de unde. Apoi, în vreme ce trebuia la niște cadrane, îi explică, distrat parcă:

— Știi, undele îți păstrează aerul: te protejează de inec. Am nevoie de tine gol: numai așa te poți ineca.

Vertiginos, niște ziduri plastice coborită, închizându-l pe Pit, singur, într-un fel de cutie ermetică și transparentă.

Atunci Mils se întoarse brusc, cu ochi tremurători în care licărea parcă demența, și strigă înfricoșător:

— Uită-te la zăvorul acela de sus! Numai el poate să deschidă capacul de sus și să te lase să respiri! Altfel te ineci!

Din toate părțile, apa începu să inunde cutia care-l închidea pe Pit.

— Nu contează strigătele, urla Mils, că ele sînt purtătoare de sunet! Nu contează bătăile inimii tale! Nimic nu contează afară de creierul tău! Numai el te poate scăpa! Gindește-te că zăvorul trebuie să se deschidă, gindește-te atît de tare, încît să-l deschizi. Vorbește-i în gînd zăvorului, convinge-l! Altfel mori!

Inconjurat de apă pînă la piept, Pit, cu inima bătîndă, gîndea:

— Se preface! De aceea țipă atît de teribil; vrea să-mi dea sentimentul primejdiei, să-mi strunească gîndirea!

Îi era totuși frică, mai ales cînd se văzu nevoit să înoate pe loc — „să bată apa“ — ca să se poată menține la suprafață. Mai avea deasupra capului jumătate de metru liber — apoi capacul.

— Zăvor, deschide-te! gîndi Pit înfrigurat.

Apa crescîndă de sub el îl ridică pînă simți cum creștetul i se lovește de capacul cutiei. Zăvor, deschide-te! gîndea mereu, zăvor, deschide-te! Făcu pluta pe spate, ca să vie cu fața în sus, să profite — zăvor, deschide-te! — de ultimii centimetri de aer, să respire... Mă înăbuș, zăvor, deschide-te! Deschide-te! Mor! Lu, nu vreau să mor! Lu, mă iubești? Lu, Lu, zăvorul, zăvorul, începură să-i joace cercuri roșii înaintea ochilor, deschise gura să strige zăvor, deschide-te! dar apa îi pătrunse în gîtlej. Mils, deschide, nu-ți dai seama că mor! se răsuci să-i facă semn lui Mils, dar acesta dispăruse, își dete seama că-și pierde cunoștința, deschide-te! Deschide-te! Zăvorul, Lu! și înainte de a-și da ochii peste cap văzu cum zăvorul, parcă acționat de-o mină nevăzută, sare deoparte, mai gîndi: „victorie! Victorie!“ și nu mai știu nimic.

— Ce victorie? Fleac! bombănea supărat Mils, readucîndu-l la viață. Tot spuneai prin leșin „victorie“ și iar „victorie“. Da' grăbit mai ești, n-am ce zice!

Pit respiră adinc, cutremurător, și-l întrebă dezamăgit

— Nu cumva ai acționat tu asupra zăvorului?

— E, numai asta ar mai lipsi! se revoltă Mils. Nu, frate, să-ți intre bine în cap: asta nu-i joacă, dacă e să te cureți, te cureți! Miza e prea mare ca să mă joc, așa că nu pot interveni, sint obligat să-ți las ultimele gânduri, până în clipa morții. Pot cel mult să te reinviez de câteva ori, dar nici asta nu merge la infinit, mai ales la un organism ca al tău.

— Îi dădu îndărăt revolverul, să se îmbrace în costumul de unde, și adăugă cu un zîmbet:

— E bine, frate, e un succes, dar nu-i încă victoria. Dacă era să mori — mureai. Da, Pit: gîndul tău a deschis zăvorul.

— Păi ce vrei mai mult?

Fără să-i răspundă, Mils îl duse în fața unui ecran, vîrindu-l capul într-o cască și legîndu-l. Imediat pe ecran începură să se ivească linii colorate, jucăușe.

— Apa era ionizată, e echivalentul căștii ăsteia. Zăvorul nu se deschidea decît atunci cînd undele electrice ale creierului tău căpătau intensitatea o sută. Inchid zăvorul și cobor acum marja la 10...

O linie albastră dreaptă, care nu-și schimba forma, coborî pe ecran pînă aproape de liniile jucăușe reprezentînd curenții cerebrați ai lui Pit.

— Poftim! repetăm mica noastră experiență! și Mils, cu degetele lui ciolănoase, îi dete lui Pit o lovitură în mijlocul nasului și sărl iute deoparte.

Prin lacrimile care-i inundau ochii, Pit văzu cum liniile roșii, verzi și galbene săriseră peste cea albastră și cînd se uită la zăvor îl găsi deschis.

— Înțelegi? întrebă Mils dezlegîndu-l.

— E simplu, zîmbi Pit fără plăcere. Zăvorul s-a deschis din două cauze: în primul rînd, creierul meu era totuși în legătură cu zăvorul, o legătură fizică, prin apa ionizată. Apoi lucru și mai neplăcut, puteam să mă gîndesc la orice, și tot se deschidea, cu condiția ca intensitatea gîndurilor să fie destul de mare. Adică zăvorul depinde doar de intensitatea gîndului, nu și de conținutul lui: dacă m-aș fi gîndit că vreau să mînc o friptură, tot se deschidea, cu condiția să gîndesc intens.

— Exact, zise Mils, lăsînd cutia transparentă să dispară îndărăt, în tavan. Trebuie deci să ajungem cu vremea ca zăvorul să se deschidă aproape independent de intensitatea nervoasă, dar să depindă de ce anume gîndești, să nu se deschidă decît cînd te gîndești la el. Aici e nevoie de muncă și muncă, ani întregi.

CAPITOLUL XVIII

Dragul meu Pit,

În lumea ciudată în care ne aflăm, n-am putut să înțeleg — printre atâtea lucruri pe care nu pot să le înțeleg — fleacul ăsta: de ce, atunci când oamenii se pot vedea și își pot vorbi direct, prin ecranul televizoarelor, de pe o planetă pe alta, de ce totuși mai preferă, măcar din când în când, să se folosească de scrisori, așa cum fac eu acum.

Se vede însă că omenirea seamănă cu unii bătrâni de pe vechea noastră navă, care nu se îndurau să se despartă de nici un obiect, oricât de inutil ar fi fost el. Păstrează toate, numai că le schimbă funcția. Când oamenii au descoperit vasele acționate de motor, au păstrat totuși navigația cu pinze, dar numai pentru sport; au descoperit mii și mii de tipuri de vehicule, unele mai iuți decît lumina, ba pot să și zboare, și totuși mai umblă pe jos — din nevoia de a-și întări organismul; de zeci de mii de ani au spectacole televizate și totuși n-au renunțat la literatură; când n-au mai crezut în numeroșii zei ai grecilor și romanilor, i-au păstrat totuși, dar numai sub formă de eroi ai basmelor, iar când au lichidat, rîzînd în hohote, ultima superstiție în legătură cu existența dumnezeilor și a sfinților, i-au păstrat totuși și îi păstrează și azi în icoane, atunci când sînt frumoase, ca opere ale picturii și sculpturii; pretextul mistic a dispărut, dar urmele lui trăiesc în frumusețea imaginii create de mîna omului; nu au mai avut nevoie nici de Pămînt pentru viața de toate zilele, dar l-au păstrat sub formă schimbată, ca parc de agrement. Tu lucrezi pentru descoperirea vorbirii directe de la creier la creier, fără rostirea de cuvinte, dar sînt sigură că și dacă vor izbîndi, oamenii tot își vor vorbi cu glas tare mai departe, cine știe de ce.

Acum, scriindu-ți, înțeleg de ce au păstrat și scrisorile. Înainte le foloseau atunci când persoana care vorbește nu se putea deplasa ea însăși în spațiu și timp: trimiteai scrisoarea în alt oraș ca să nu te mai deplasezi tu în persoană prin spații, sau scriai și expediai opera în timp, ca să ajungă, după mii de ani, într-o epocă în care persoana ta fizică muritoare nu poate ajunge. Acum, când oamenii pot comunica prin televiziunea interplanetară, scrisul l-au păstrat între altele... între altele, pentru cazurile cînd ți-e greu să dai ochii cu persoana căreia îi vorbești.

Pit, s-a petrecut ceva care m-a făcut să înțeleg că ai avut dreptate. Cînd spuneai că nu te iubesc, mă revoltam, dar pe urmă, o întîmplare ciudată m-a făcut să înțeleg tot ce a fost între noi. O să-ți povestesc sincer cum s-au întîmplat lucrurile.

Eram cu Malonia, profesoara mea, o cunoști, o femeie de o frumoasă superbă, care mă intimidă întotdeauna. Nu-ți mai spun cât de stinjenită mă simt între acești coloși spirituali, care mă turtesc prin cunoștințele lor. De la o vreme, Malonia e foarte des împreună cu mine; săptămîna trecută, de pildă, am făcut o excursie de o zi sub gheburile artificial păstrate ale Polului Sud; ea îmi vorbește mereu de tine și îmi vorbește tot mai des, cu o insistență pe care n-o pot înțelege.

Mai întii am crezut că o face ca educatoare, vrînd să mă redea bucuriilor dragostei. Dar pune în asta o patimă exagerată, chiar cînd sint alții de față, de parcă nici nu și-ar da seama că-i vorba de un lucru foarte intim. Dăunăzi, de pildă, cînd era Ols de față, Malonia a trîncănit, într-un fel pe care nu l-am mai pomenit la oamenii anului 41.042, mereu și mereu despre dragostea dintre mine și tine. Asta, deși i-am dat de înțeles că asemenea exhibiții sentimentale nu-mi sint plăcute, mai ales în prezența unei terțe persoane.

— Știi, mi-a spus ea mai apoi, ar fi foarte bine pentru tine să pleci pe planeta unde lucrează Pit. Ar fi mai bine pentru echilibrul vostru sufletesc, mai ales al lui. Sint îngrijorată pentru el.

I-am răspuns imediat:

— Nu-l confunda pe Pit cu Tim. Nu uita că Pit e un tip tare. Acum el simte că dragostea l-ar moleși. Vrea mai întii să se înalțe la nivelul universului de astăzi.

— Ți se pare, mi-a spus ea, și deodată ochii albaștri i-au strălucit ca soarele văzut prin apele mării. Uite, omul cel mai tare pe care l-am cunoscut vreodată — Ols al meu — a suferit îngrozitor cînd ne-am despărțit. Deși acum îl iubesc din nou, el nici azi nu se mai întoarce la mine: nu pentru că n-ar vrea-o, dar pentru că n-ar putea suporta încă o despărțire. În privința asta, e în conflict cu vremea lui: în ochii săi, fidelitatea veșnică e singura măsură potrivită pentru o iubire mare. Uite, de asta socotesc că e mai bine să te duci după Pit, cît timp nu e prea tîrziu. Pe planeta unde lucrează el acum se desfășoară niște experiențe care te-ar pasiona: gîndul fără exprimare sonoră.

Subiectul m-a interesat, într-adevăr, și am întrebat-o:

— Mereu aud de asta, dar nu înțeleg bine: cum poate exista gîndul fără vorbire? Gîndirea e legată de limbaj și nu poate exista fără el. Chiar cînd gîndesc în sinea mea, tot în cuvinte gîndesc. Tu, cînd gîndești singură, nu auzi o voce înăuntruul tău, o voce care seamănă cu a ta?

Malonia a rămas pe gînduri o clipă — dar cred că se gîndea la altceva, citeodată observ la ea o ciudată fugă a atenției — și pe urmă a început să ridă:

— Desigur, mi-a răspuns ea, și eu, cînd gîndesc, aud o voce și cred că nimeni nu va putea schimba asta vreodată. Ce vor oamenii e numai să se dispenseze de obligativitatea vorbirii cu glas tare. Să vorbim, cînd avem chef, direct de la creier la creier, fără intermediul gurii sau al ochilor.

Am ris stînjinită :

— Nu văd prea clar folosul..

Folosul îl cunoșteam oarecum, de la tine, dar am vrut să schimb subiectul sentimental în favoarea unuia științific. Ea mi-a răspuns, dar în vorbele ei se auzea iarăși un sunet ciudat. Mi-a spus, desigur, că va crește viteza comunicării între oameni, că „vocea” dinăuntru vorbește mai puțin încheagat și mult mai repede ; că se vor descoperi poate, prin undele gîndirii, viteze mult mai înalte decît cele de azi, acel „iute ca gîndul” de care vorbise inventatorul Pal.

La aceste cuvinte, Malonia a început să ridă, amuzată de propriile ei anticipații, și, pe o voce mai coborîtă, în care umorul se amesteca vizibil cu o stranie patimă, mi-a spus :

— Poate vom ajunge astfel ca omul pe care-l iubim să nu mai aibă taine față de noi. Desigur, dragostea trupească nu va putea fi înlocuită de cea mintală.

Spunînd acestea, învăluită în razele ei roșii, era ca o torță care arde, ochii ei imenși cuprindeau un abis de amețitoare frumusețe al patimilor înalte ale omului viitor. Mi s-a părut a înțelege că ea ține încă la Ols... — „ține” e desigur un cuvînt palid. Și m-am întreat, umilă, dacă eu voi putea atinge vreodată asemenea culmi. Mi s-a părut că văd culmi pe care sensibilitatea și inteligența ard împreună, cu flăcări imense, luminînd profilul tăios al munților înconjurători.

Malonia și-a revenit și a ris șăgalnic :

— În orice caz, tu, Lu, un lucru să reții : gîndul fără vorbire sonoră te-ar putea ajuta să scurtezi drumul întortocheat al actualelor tale relații cu Pit.

Cam așa mi-a vorbit, și vorbele ei m-au făcut să mă simt prost: nu spun că ar fi vrut-o, dar îmi amintea că mîntea mea e inferioară și că abia prin gîndul fără vorbire voi reuși — poate ! — să mă înalț la nivelul unui creier matur, al omului de azi ; dar asta numai după zeci de ani de exercițiu, ceea ce la anii mei puțin înseamnă că abia la bătrînețe. Apoi, orice spuneam, ea aducea vorba despre tine, te lăuda în așa fel încît am început să bănuiesc că are vreun scop al ei cînd vrea să mă readucă la tine. Și asta la oamenii atît de brutal de sinceri ai anului 41.042 !

— Eu cred că ar fi bine să pleci cît mai iute pe planeta Gînd. Te previn : chiar acum, planeta se mută. S-a stabilit că locul ei e neprielnic pentru cercetări. În momentul de față, planeta e legată

de Pământ și de alte mii de planete printr-un curent gravitațional direct, care o ajută să se îndepărteze la o distanță triplă.

A zîmbit și mi-a spus :

— Dacă nu pleci acum, pe urmă vei avea de străbătut o distanță de trei ori mai mare. Chiar la vitezele noastre, asta contează.

Am izbucnit :

— Nu-mi pasă că sintem în legătură gravitațională, nu-mi pasă că se mută și să știi că mă superi cu stăruințele tale. Cînd Pit, pe „Arca lui Noe“, mi-a declarat dragostea lui, în prima clipă am respins-o... Iartă-mă, Pit, că scriu totul așa de brutal, dar îmi vine greu să ți-o spun direct, prefer să-ți povestesc ce i-am spus Maloniei. I-am spus, așadar : atunci, pe „Arcă“, l-am refuzat : voiam să învăț, și mă revolta gîndul că sînt predestinată căsătoriei cu el sau cu Tim, sau cu altul de pe navă. Cu un om care își va rostii declarația de dragoste vorbindu-mi de nesiguranța vieții pe rachetă și de toate celelalte ; nu știu cum, dar toate aceste împrejurări făceau ca declarația de dragoste să-mi apară ca un fel de protocol plicticos, statornicit din moși-strămoși. Mă revolta și necunoscutul în care pluteam — drumul nesigur și primejdios al navei —, dar și lipsa de necunoscut în ce privește viața sufletească. Eu aș fi vrut tocmai contrariul : o viață cunoscută dinainte, stabilă și sigură, în ceea ce privește condițiile exterioare, dar plină de necunoscut și de vrajă în privința adîncimilor sufletești ale omului iubit. Pit îmi părea prea standardizat — nu mi-am dat totuși seama de asta pentru moment, dar îmi dau seama acum. Inteligent, frumos, vinjos, un caracter admirabil, — toate aceste calități erau la locul lor, dar lipsea marea sfidare pe care dragostea, pare-mi-se, o aruncă tuturor vrăjmășiilor din viață, morții, nepotrivilor dintre un om și altul, viitorului. Cred că în fiecare iubire mare trebuie să existe o picătură de imposibil ; acolo unde totul e posibil dinainte nu mai e posibilă dragostea mare. În vremurile crunte ale sărăciei, asupririi și ignoranței, oamenii au îndrăgit dragostea și pentru că ea — măcar în povestiri — sfida imposibilul, își bătea joc de inegalitatea socială și de toate cele orînduite ; iubirea mi se pare legătura dintre om și tot ceea ce nu poate el încă să facă, mi se pare una dintre încercările cele mai îndrăznețe ale omului de a-și folosi instinctele tocmai pentru a scăpa de limitarea de individ unic și egoist, contopindu-se cu altul. Mă revolta o dragoste care îmi părea bătătorită și netezită parcă înainte de a mă fi născut, o iubire pentru care vi-aveam decît să întind mina ca s-o culeg.

Și am întins totuși mina — o clipă numai — pentru că părul zburlit al lui Pit era frumos, pentru că ochii lui albaștri și amestecul său de putere și — în fața mea — de slăbiciune, deștepta în mine strune prietenești și materno, laolaltă cu un început de pasiune fizică

explicabilă la vîrsta mea. Dar s-a produs ciocnirea cu lumea voastră, a anului 41.042, și iubirea mea, pînă atunci numai pe jumătate conștientă, a fost întărită de solidaritate, de dorința de a-mi ajuta tovarășul de navă și de iubire. Cu cît Pit, acrindu-se, blestema mai mult lumea nouă și își dorea mai puternic un țarc în care să trăim izolați, cu atît se întărea în mine nevoia de sacrificiu, nevoia de a-l iubi ca să-l ajut. Desigur, n-aș fi putut admite nici pentru el, nici pentru mine mila și sacrificiul în dragoste: și de aceea am făcut un sacrificiu și mai mare, acela de a mă minți pe mine însumi și de a mă convinge că-l iubesc. Pit e însă croit din stofă rezistentă de navigator: a simțit. Și n-a vrut să admită așa ceva. Și a avut dreptate.

Intr-o vreme, în fața lumii noi, a fost prea slab și prea mizerabil ca să mai pot să-l iubesc și să uit asta vreodată; iar acum e prea tare ca să aibă nevoie de sacrificiul și minciunile mele. De aceea — i-am spus eu Maloniei — aluziile tale despre mutarea planetei lui Pit și indemnurile tale mă supără și mă miră. În mine, după episodul Pit, a rămas un mare gol. În plus mă simț inferioară vouă. Nu-ți înțeleg scopurile. Mă înfior de anii mei pușini, de creierul meu slab, de gîndul că frați de-ai mei de pe navă au încercat să... să...

N-am mai putut să termin. Cînd mi-am ridicat privirile am văzut o cu totul altă Malonie. Acum nu numai prin frumusețe și statură, dar și prin ceva lăuntric, greu de redat în cuvinte, părea o femeie a anului 41.042. Avea ochii scăldați în lacrimi și mi-a spus:

— Lu, m-ai ajutat să mă descopăr. Am vrut și am tot vrut să cred că-l iubești pe Pit. De ce? Acum știu și de ce, dar prefer să nu-ți spun. De mințit, ca om al epocii noastre, nu pot să mint, dar prefer să fac. Ai ceva împotriva?

M-am înfiorat: vorbea cu atîta patimă, încît curiozitatea mea de femeie a fost învinsă în fața fricii de a răscolî un vulcan atît de puternic. Poate totuși o voi întreba odată.

S-a îndepărtat fără să mai adauge un cuvînt, și atunci s-a întîmplat faptul. M-a cuprins o violentă senzație de înăbușire și mi-a detunat în cap, puternică, o voce bărbătească, vorbind întretăiat, o voce care mi se părea că era a ta și nu era totuși a ta. A strigat numai cîteva cuvinte: „Lu, nu vreau să mor! Lu, mă iubești? Lu, Lu, zăvorul...“, apoi totul s-a stins.

Cînd Malonia s-a întors, m-a găsit leșinată, respirînd inegal. Mi-a povestit că repetam mereu cîteva cuvinte. Gîfiind, strigam întretăiat: „Lu, mă iubești?“, apoi răspundeam calm și puternic: „Nu, nu știu de ce, dar nu! Succes!“. Pe măsură ce îmi recăpătam conștiința, mi-am adus aminte că prin leșin simțisem cum senzația de înăbușire a dispărut și aveam impresia că în momentul acela tu ai o mare satisfacție. Poate de aceea adăugasem: „Succes!“

Și bine am făcut. Sensul primei mele fraze cred că l-ai priceput perfect din tot ce ți-am povestit pînă acum. Nu, Pit, nu știu nici eu de ce nu te iubesc, dar nu!

Însă te rog să te gîndești mult și adinc la cuvîntul pe care ți l-am adresat la urmă: „Succes!”. Regret, dar între noi totul e gata. Aș fi însă atît de mîndră ca o nouă perioadă a Omenirii să fie legată de numele tău! Dragă Pit, îți repet:

Succes!

(Continuare în numărul viitor)

MINISTERUL INDUSTRIEI GRELE
INTREPRINDEREA PENTRU COLECTAREA
METALELOR

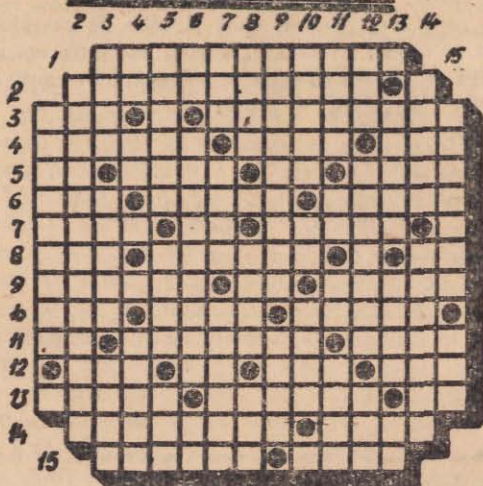
COMUNICAT

SE ADUCE LA CUNOȘTINȚA GENERALĂ CĂ S-AU FIXAT PENTRU PREDĂRILE DE DEȘEURI NEFEROASE, DE LA DATA DE 1 IULIE 1958 URMĂTOARELE PREȚURI, DUPĂ CALITATE ȘI SORT:

Deșeuri de cupru de la lei 0,90—6,30/kg.
Deșeuri de alamă și tombac de la lei 0,45—4,50/kg.
Deșeuri de bronz de la lei 0,25—6,70/kg.
Deșeuri de alpaca de la lei 2,25—5,90/kg.
Deșeuri de plumb de la lei 3,00—5,00/kg.
Deșeuri de zinc de la lei 1,90—2,30/kg.
Deșeuri de aluminiu de la lei 0,50—1,80/kg.

PLATA SE FACE LA PREDARE LA
TOATE DEPOZITELE I.C.M. DIN ȚARĂ

Ultrasunete

ORIZONTAL: 1 — Curenți electrice de înaltă frecvență care sînt transformați de aparate speciale în oscilații acustice; 2 — O cantitate de lichid supusă acțiunii ultrasunetelor produse de vibratori; 3 — Riu în R.P.R. — Verbul distrugerii microbilor în lichidele puternic ultrasonate; 4 — Parte componentă a unei sirene ultrasonice — Asociația științifică a inginerilor și tehnicienilor — Băutura care se „îmbătrânește” sub acțiunea ultrasunetelor; 5 — Crom — Gînduri — Simbolul telurului — Este spălată în rezervoare speciale sub acțiunea ultrasunetelor produse de un vibrator magnetostrictiv; 6 — Mamifer tibetan — Bate în aur! — I se aplică defectoscopia ultrasonică, cu frecvențe între 500.000 și 5.000.000 herți; 7 — Plantă glorioasă! — Posesiv — A suride; 8 — ...de Barbu — O pelerină lungă — Literă chirilică; 9 — Film realizat în studio — Difțong — A strînge; 10 — Acest — Primejdie — „...electricitatea” fenomen fizic care stă la baza vibratorilor moderni pentru producerea ultrasunetelor; 11 — Pantaloni — Aderă ușor la aluminiu dacă intervin ultrasunetele — Se aprinde imediat dacă o așezi deasupra unei sirene ultrasonice; 12 — Fir de urzeală — Mere — Pronume — Model; 13 — Instituții de culturalizare — Comune televizoarelor și cinematografele — Pronume; 14 — Metal care este lipit de un ciocan cu ajutorul ultrasunetelor — Element din definiția frecvenței; 15 — De exemplu, daltă pentru găurirea cu ultrasunete a materialelor — O oscilație pe secundă.

VERTICAL: 1 — Vibrații electrice sau acustice; 2 — Știința care se ocupă cu studierea legilor ultrasunetelor; 3 — Nu aceasta — „Cristal de stîncă” în care se produc oscilații mecanice de frecvența tensiunii electrice aplicate — Element din compunerea unui vibrator magnetostrictiv care produce ultrasunete în lichide; 4 — Locotenent — Simbolul titanului — Tipar; 5 — Lampă de radio dintr-un generator simplu de ultrasunete, cu vibrator piezoelectric — Culoare — A se murdări (tr.); 6 — Dumneaei — Maladie vindecabilă prin tratament cu ultrasunete — Alifie; 7 — Republică Sovietică Socialistă — Țară în Orientul Apropiat — Aparat special pentru producerea în aer a ultrasunetelor cu putere de pînă la cîțiva zeci de kilowați; 8 — Insemnare — Ritm — Stambă; 9 — Premergătoare operațiilor — Culoare în zugrăveli; 10 — Intensitate a ultrasunetelor — Cămașă — Extrema cuvîntului „foarte”! 11 — Ivit — Milimetru — Posezi — Prefix; 12 — Undă pe suprafața apei — Fizician rus care a realizat un radiometru pentru ultrasunete — Elena I. Radu; 13 — Apăruși — Folosit la maximum — Munte! 14 — Acolo se aplică defectoscopia ultrasonică — Unul din cei patru frați anuali! 15 — Cercetare amănunțită — Mediu în care acționează impulsurile sonderului ultrasonic.

COOP. „DRUM NOU” CONSTANȚA
Sediul Central Str. I. V. Stalin 136

Oferă prin unitățile sale vizitatorilor de pe litoral: Constanța — Eforie, Vasile Roaită — Techirghiol și Mamaia

- obiecte de artă populară cu specificul mării
- cadouri și bibelouri
- costume de baie și pălării de paie pentru plaje.

S. R. S. C.
FILIALA BUCUREȘTI

și

**Muzeul Tehnic al Centrului
de Documentare Tehnică al
Ministerului Industriei Brele**

în colaborare cu:

REVISTA ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

COMITETUL ORĂȘENESC U. T. M.

ORGANIZEAZĂ

„ORA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII“

**La Muzeul tehnic din Parcul „Libertății”,
la ora 10 dimineața**

Duminică De la zmeu la avionul atomic
17 august Radu Stoica — inginer șef al C. D. T.

Duminică Energia solară
31 august Prof. univ. ing. Ion Gudglu

Duminică Mecanica de-a lungul veacurilor
14 sept. Prof. univ. ing. Lazăr Stoicescu

Duminică Concurs: „Să cunoaștem Muzeul tehnic“
28 sept.

Conferințele vor fi însoțite de materiale intuitive,
diafilme, diapozitive, filme științifice și
vizitarea muzeului

Cooperativa
Avintul Imbrăcăminteii

Sediul Central:
Cal. Griviței nr. 97

execută

cu materialul
clientului sau al
cooperativei :

- Costume bărbătești
- Țăioare și rochii
- Balonsaide, canadiene
și confecțiuni sport
- Lenjerie bărbătească

CENTRU DE LUX

B-dul N. Bălcescu nr. 24

CENTRE DE CATEG. I

Str. Mendeleev nr. 11

Cal. Griviței nr. 46

Cal. Griviței nr. 105

Cal. Griviței nr. 111

Str. Eug. Carada nr. 9

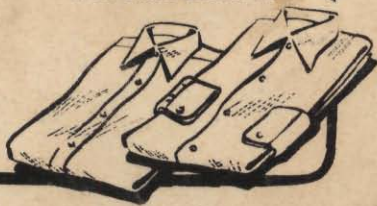
Str. Știrbei Vodă nr. 48

Str. 13 Decembrie nr. 14

Str. Popa Tatu nr. 78

Str. Buzești nr. 20

B-dul Dinicu Golescu nr. 9

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU